

[Jørgen Jensen]

været brugt på en helt anden måde end til at investere i nye arbejdspladser.

Det skete jo også i går, samtidig med at Arbejdsgiverforeningens formand sagde dette, at Jan Bonde Nielsen, som kom til B & W på et tidspunkt, hvor det var ved at gå fallit, hvor man sagde, at der ikke var nogen penge i dette selskab, og hvor der både dengang og nu var usikkerhed med hensyn til, hvor Jan Bonde Nielsen havde fået sine penge fra, kunne opkøbe aktiemajoriteten i Glud & Marstrand, De danske Bomuldsspindierier, Dannebrog Elektronik, i alt 10 aktieselskaber med 1.300 ansatte.

Hvor var pengene til dette kommet fra? De var først og fremmest frigjort fra B & W, som man har været ved at slagte. De er kommet fra en arbejdsplads, hvor man i samme periode har afskediget mere end 3.000 arbejdere. Det er det, indkomspolitikken også har betydet. Den har givet mulighed for, at man kunne frigøre penge til dette, ikke til at sikre ny beskæftigelse til de 3.000, der blev afskediget ude på B & W, men til at sikre øget magt og indflydelse til den kapitalhaver, som her havde mulighed for at frigøre pengene.

Indkomspolitikens resultat har også været en fræk og dristig optræden af storkapitalen over for arbejderne og over for samfundet. Jeg synes egentlig, at et godt eksempel er A. P. Møller-koncernen, som vi gentagne gange har måttet beskæftige os med her i denne samling. Olie- og gaseftersøgningen og -udvindingen bygger jo på en helt, kan man sige, molboagtig koncessionsaftale. Det må alle vist erkende i dag. I hvert fald når man taler med socialdemokrater, som skal redegøre for deres stilling til den, erkender de, at det var en tåbelig aftale, man havde fra starten af.

Lad det være, men herudover optræder A. P. Møller på en måde, der grænser til det utrolige, eller måske rettere: regeringen affinder sig med en behandling, der ganske magtfuldt illustrerer, hvem der har den egentlige magt i Danmark, og det er desværre ikke regeringen og folketinget, ej heller i dette spil. Koncessionshaverne påstår jo frejdigt, at undersøgelser har vist, at der ikke er store forekomster, ja, at det dårligt kan betale sig at udvinde gas og olie. Og når der stilles krav om ikke at afbrænde gassen i den blå luft, men at den skal bringes i land eller opbevares til senere, så stiller man nye økono-

miske krav, for det kan man ikke bære med den koncessionsaftale, man har. Når regeringen så bekoster egne undersøgelser af forekomsternes størrelse og beviser, at der er langt mere end det, som koncessionshaverne har sagt, så trækker man på skulderen og erkender, at det måske er rigtigt, at forekomsterne er dobbelt så store. Det ligger fast, at der er et milliardoverskud at hente for koncessionshaverne, og det ligger lige så klart, at det ikke skal frem, når og i det omfang det gavner Danmark mest, men alene når og i det omfang det gavner koncessionshaverne mest. Det er det, vi lægger frem.

Eller skal vi tage en anden lille sag, som vi også har måttet beskæftige os med her i folketinget med de samme bagmænd, nemlig Boy-sagen fra post- og telegrafvæsenets automatiserings- og sorteringscentral. Det havde også linjer tilbage til A. P. Møller, og de to sager havde det til fælles, at staten og skatteyderne skulle betale regningen, fordi koncernen her havde spekuleret i at give tilbud ved en entreprise, der lå under det, der var muligt. Man sagde kynisk til sig selv, at staten kan presses for flere penge, hvis vi kommer på det rigtige tidspunkt; altså når det er mest ubelejligt for post- og telegrafvæsenet, truer vi med at stoppe arbejdet, så kan vi få flere penge ud af det.

Og nu sidst Stålvalseværket, som vi behandlede i går. Den aktionærgruppe, eller rettere den afgørende del af den i Stålvalseværket, A. P. Møller, Lauritzen, ØK, bankerne, havde ved deres samlede virksomhed i 1977 et overskud på 1,6 mia kr. Men alligevel kommer de altså her og siger: vi mangler kapital, vi må have 108 mill. kr., ellers lukker vi virksomheden, og så skaber vi arbejdsløshed. Så kan man jo sige: ja men hvis det blot kan køre ét år til, så er de 108 mill. kr. ikke engang understøttelsen til de arbejdere, der er deroppe. Man spekulerer kynisk i at stille os over for et valg. Man siger, at man skaber arbejdsløshed, og staten skal i form af arbejdsløshedsunderstøttelse betale mere end det, man vil have fra staten. På den måde presser man folketinget ved at sige, at enten skal vi stå over for arbejderne og sige, at vi gør dem arbejdsløse, eller også skal vi give dem, som har haft 1,6 mia kr. i overskud, de penge, de forlanger.

Hvordan har det været med arbejdernes tilskud i den samme periode? De sparede